

Ljubica Jelisavac Katić

DANILO BOJIĆ – Slike

Gvarnerijus

kontinuitetu fantastične figuracije u beogradskom slikarstvu, na svoj način, svedoče radovi mladog slikara Danila Bojića. Mnogi od njih već su deo kolekcija poklonika slikarstva, a na sebe skreću pažnju, pre svega, obojenošću ličnim doživljajem sveta. Stilski elementi koje prepoznajemo u Bojićevom stvaralaštvu u domenu neon-

adrealizma, fantastike i njoj srodnog simbolizma (u novijim radovima – realističke tendencije) susreću se ili smenjuju, ali svi jednako manifestuju taj svet potekao iz bića slikara, koji nesumnjivo ima i senzibiliteta i zanatske spremnosti da ga umetnički uobliči i nadgradi.

Ono čime se Danilo Bojić upravo predstavlja beogradskoj publici jesu slike široke ikonografske skale, čvrstih kompozicionih rešenja, narativnosti ali i značenjske gustine, tajanstvenosti i istovremeno, jasne asocijativnosti. Ima tu i dalekog odjeka Milićeve obrade motiva, i nečeg od stanićevske pronicljivosti... ali je atmosfera u celini sasvim drugačija – Bojićeva.

Danilo Bojić, *Igra*, 35 x 45 cm

Težište ovih slika upravo je na njihovom tamnom zvuku koji integriše simbolično upotrebijene motive u slikovne metafore savremenog sveta, porinutog u sopsteni mrak. Svaka uramljena celina je zagonetni prizor, koji skriva i otkriva deliče sumorne civilizacijske slike koju živimo. A pošto to jesu zagonetke, izbegnuta je patetična nota, nema krika. Melanoliije? Da, nje ima, ali i žudnje za svetlošću dalekog horizonta, pokretom, igrom... Bojić svojim tretmanom često plastičnih i stilizovanih formi udruženih sa znalački upotrebijenom paletom u sazvučjima osnovnih ili komplementarnih boja, skladom svetlo–tamnog na slici, slobodno upotrebljava motive tako da obilje detalja uspešno podređuje kristalizaciji doživljaja određenog univerzalnog pojma (igra, rat...).

Čest motiv Bojićevih slika, pored šah–polja ili stepenica koje vode neznano kuda, jesu lutke; jedna od njih je u svojstvu sim–

bola velikog grada, arteficijnog ali sujetljivog, punog obećanja i, apsurdno, kao stvorenog da stvara prostore praznine.

Sigurno da se takva percepcija metropole odrazila i na Bojićeve novije radove povišene tenzije, koji u poliptihu na intenzivnoj pozadini alteriraju lica predstavnika njegove generacije u različitim momentima i raspoloženjima... Još ako je u pitanju slikar kao što Bojić jeste... Slika "Artist" upravo podseća na to da nije lako nositi ruho umetnika, kao ni jahača, glumca, cirkuskog igrača na konopcu, istovremeno podnositi sopstvene dileme i svest o neophodnosti trajanja. Iako je Danilo Bojić praktično na samom početku tog procesa, i mada nije izvesno da li će ostati veran neonadrealizmu i takozvanom "fantastičnom realizmu", jasno je da se kvalitet njegovih slika ogleda u tome što one u celini izmiču zavodljivosti, koje ima kod većine protagonista ovog tradicijskog pola slikarstva.